

Разнилене мисли...

Йосиф Аструков

Първо онлайн издание 2009 г.
Второ разширено издание 2017 г.

© Йосиф Аструков

iosifastrukov.eu

2017

*Като мишка в
забравен капан
чакам да се
отвори вратата
която затворих
някога сам...*

*Пролетен дъжд,
чадър
и двама влюбени.
Целувка.*

*Дървета
и пуста пътека.
Безцелни стъпки.*

*Какво е да лъжеш,
когато обичаш
и да искаш
когато не можеш?!
Какво е да гледаш
без да докосваш,
какво е...
Устните дишат
някъде сами,
моля те спри.*

*Тихи,
дъхави,
нощни улици,
пълни с купища спомени.
Късно е,
не ми се прибира.*

*Изгубен лъч,
приседна самотен
в замръзнала капка вода.*

*И ето ме пак,
сам
насред нищото.*

*Лежа до теб,
но не съм с теб.
Усещаш ме друг,
някак си чужд.
Кога ли ще светне
зората?
Ти спиш до мен.
Аз съм далече.*

*Притискаш ме плътно,
но не отваряш очи.
Шептиш че ме искаш,
но тялото ти мълчи.
Знам, че себе си лъжеш,
а ти?
Гледаш ме тихо,
но виждаш ли това
което усещам, кажи?*

*Умората свлича
мръсни одежди
в тъмната, притихнала стая.*

*Аз зъзна самотен
в студа,
а белите облаци
се прегръщат с вятъра...*

*Мисля за теб,
а ти мислиш
за себе си.
Какво ли ще излезе
когато двама
мислят за един...*

*Виждал ли си някога
как пияният човек
здроаво се държи за
спирката?
Как плюе на света
и вижда че опръсква
себе си.
Знае, че за него всичко
вече е отминало...*

*Огненото слънце се
крие зад студа.
В пустотата пада мрак.*

*Отгначени крясъци
изпратиха
моите стъпки надолу.*

*Виждал ли си
истинското лице
на самотата?!..
Студена, лепкава
мъгла с очи
на слепотата...*

*Върху бетонена арка
растат двойка брезии.
А под тях –
бездомникът спи.*

*Един балон от въздух
и засиява детското лице.*

*Колко
са слепи хората.
Кървавият залез си отива.*

*Глупаво, глупаво
малко момиче,
което още не знае
как да обича...*

*Ако можеше
да погледнеш
в очите си тъжни
щеше да видиш
всичко без думи...*

*Бягам, тичам...
но винаги насън,
никога наяве...*

*Падам и връщам
и падам в
същото нищо
събуден в
заспалото време...*

*Най-ценното
в красивата градина е
тясната пътечка.*

*Непрекъснато спорим за
истината.
Пред нас е.*

*Вървя си бавно
в неясна посока,
нощите идват –
и те са сами.
Къде ли си ти,
и ти си далече...
Но и тука да беше –
какво от това?!*

*Кучета лаят под
бора в тъмното,
моята сянка, теб
и ноща.*

*Спящият в тролея,
не бива да се буди.
Той тайно си открадва
няколко минути,
от делничното време
без хора и принуди.
Сгушил се е тихо
в сънищата свои,
лекичко въздиша
и веждите си мръщи.
А къде ли му остана
спирката за вкъщи?!*

*Но спящият в тролея
не бива да се буди...*

*Дори и дървото си
смъкна кората
в днешната жега.*

*И най-хубавото вино
се излива от
счупената чаша.*

*Уча се да живея с теб.
Уча се да се любя с теб.
Уча се да мълча с теб.
Уча се да викам с теб.
Уча се да живея без теб.*

*Защо ли отново
се хващам на
твоите погледи
дяволче малко с
неустоима усмивка
и кожа която
сякаш ме вика.
Случайността
периодично ни
среща и после
изплъзва –
успях веднъж
да те докосна но
да те целуна
никога...
И сега отново
влезе в съня ми
там където мога
само да те обичам.*

*Веднъж цъфти дървото.
Окапе ли,
не го търси.*

*Защо,защо,защо... – питаше
без спир детето
майка си.*

*И ето,
отново се срещаме.
И този път наведе глава.
В сумрака не ме ли позна?!
Или просто сме вече
с друг под ръка...*

*Сама с бутилка
седи на бордюра
и до дъно изпива
горчивата глътка.
Главата ѝ клюма
бутилката пада
и вятъра леко
по глава я погалва –
самотен приятел
на тихата спирка
на нещастните хора.*

*Наоколо има само
тъмнина.
Седим си аз и тя.*

*Тя плаче и
ме дърпа.
А аз съм пиан.*

*Защо ме дърпате
вие сенки от
миналото и
очаквате от мен
бъдеще?!..
Изпивате ме с очи
а не виждате че
съм сянка и аз.
Нямам какво да
ви дам – тя
сянката сянка не
вдига – само
слънцето ни гори.*

*Когато трябва
да тръгна,
а не мога
да те пусна,
ти се сгушваш
в мен и
прошепваш насън –
“Ехо, къде си?..”*

*Разминахме се
с учителя.
Той с надменност, аз с усмивка.*

*В нощната тишина,
там някъде
пъшка жена.*

*Лежим, всеки обърнат
на своя страна, а
между нас лежи
пропастта...*

*Не знам защо ме
заряза,
не знам защо ме
обичаш.
Не виждаш ли кръвта
по тротоара
какво още искаш?
Да,.. мълча..
но какво мога да кажа,
освен че още те
обичам.*

*В някои неща
си сам.
Дори излишен.*

*Най-първата жена,
която някога докоснах
е отново в ръцете ми.*

*Лепнеща близост
в непрогледната нощ.
Неволна въздишка
и все същия зов.
Студени и голи,
сега сме сами,
в същата, притихнала нощ.*

*Отново и отново –
всеки път виждам
че между нас още
няма нищо отминало...
Трепваш ли винаги
когато ме видиш
или просто объркаш
старите снимки...
И после забравяш,
поглеждаш встрани
и се смееш пак
на чужди шеги.
Отново и отново
те гледам сега,
но от старите
чувства няма следа –
само нежна тъга...*

*Понякога просто спираш.
И миналото те застига.*

*Никой не зачита
малките стотинки.*

*Застинали в прегръдка,
чужди на света,
двамата седяха
на пейка сред града.
Какво ли им тежи,
без думи и сълзи,
над малките глави...
Стъпки чужди
там се спират,
утре тях няма да ги има...*

*Бяхме двама
в трамвая,
с поглед в
тъна реклама
на стара фасада,
с герои красиви
и усмивки фалшиви
и надпис замръзнал
над вафли нагризани:
“Животът е хрускав!”
Жената до мене
въздъхна и рече:
“ – Той май
разтеглив е по-скоро,
като турски локум.”*

*Само кучето помахаша
опашка в тихата вечер.*

*Лунната сянка ме
чакаше в стаята.*

*Двама на гара.
Тя плаче,
той я целува.
Рейса потегля.
След време
той плаче,
но тя е далече.*

*Ето – сега си далече
и отново сама,
светът е отворен –
бъди свобода.*

*Изкуство е
да знаеш кога
да спреш.*

*Чашата на просяка
бавно се напълни
с дъждовна вода.*

*Защо никога
не си тръгваме,
когато знаем, че трябва.
И винаги се връщаме,
при този, който не трябва.*

*Как така винаги
всичко се трупа
едно върху друго
докато задъхани
мечтаем минало
отдавна загубено...*

*Сега си разказваме
сънища взаимно сънувани
в дни непотърсени...*

*А можеше ли да
бъде различно –
имахме ли някъде
наша пътека
която изпуснахме...*

*Колкото повече я гледах,
толкова повече се
вдигаше брадичката ѝ.*

*Защо мълчаливите
разговори
са толкова трудни?*

*Къде ме захвърли?!
В глухо безвремие...*

*Въртя се в кръга
на затворени порти
и нещо ме тегли
безкрайно надолу
и падам там
където съм друг,
зъл и различен
с лицето на луд.
И блъскам и викам
по същите порти,
но отговор няма
за тях вече съм чужд.
А ти бягаиш далече,
но има ли смисъл
щом в себе си носиш
частица от мене...*

*Къде ме захвърли?!
В омагьосано време...
То няма душа.*

*Останах там
при разбитите
илюзии, а живота
продължи сам
към моето бъдеще.*

*Губим живота си
в празни периоди и
надежда че отминават.*

*Един дядо
с три бастуна
падна.*

Фарът и мъглата
разнесоха мълвата,
за сърдитото море
и мълчаливото небе.
Фарът щом просветна,
морето се погледна,
мъглата изтъня
и небето се обърна -
мъката му се изля,
в ситни капчици вода.
Денят полека се прозя,
слънце се протегна
и пяната изчезна.
Морето тихичко заспа.

Когато страхът
под ръка те подхване,
не бързай да бягаши,
недей да крешиши.
Единствено той вижда
всяка промяна,
преди да настъпи
в теб и извън.
Според някои дори
и в отвъдния свят,
може би...
Помисли – сам страхът не вреди,
нищо че сочи беди.
А щом всички избягат
само той те държи.
Погледни го в очите
и чуй всяка дума –
не говори напразно,
или?!
Сам отсъди.
Не забравяй обаче
последната дума – “мерси!”.

*Пролетното слънце
натеза върху
старите ни якета.*

*Аз ли бягам
пред времето, или
то пред мен?!*

*Никога не си
казахме обичам те.
Никога не си
казахме сбогом.
Но аз си мисля
за теб. А ти?*

*Бавно започвам да
съжалявам за всичко,
за всеки избор
и всяка пътека
извървяна напълно
или просто донякъде...
Някъде е винаги никъде...*

*Друга жена,
същите сълзи.*

*В тъмната ниша
прегръдка застинала.*

*Бавно пълзи
празнината
с всеки час
на нощта.
Тихо потъваши
в мрака
и няма как
да те спра.*

*Гола земя
и черни листа.
С вятъра диша
пролетта.*

*Късен сняг
затрупа кокичетата.*

*Спомних се малък,
на същата улица.*

*– Да му се обадя ли? – каза тя.
– Не е добра идея – отвърна най-добрата
приятелка.
– Ама много ми се иска... – каза тя.*

*Да създаваш изкуство, означава да
жонглираш между мизерията и славата,
стъпвайки върху подхвърлени трохи.*

*Разпилените цветове
още пазеха
аромата на дъжда.*

*Птици пеят
някъде в нощта...*

*Дали не
застинах
в пространство
без име
което само
ицях да
премина...*

*Денят е за снимки,
нощта за думи.*

*Старец с бастун
и окуцяло куче.*

*Ръката ми още
мирише на нея.*

*– Добре, защо се ожени?!
– Ами... така мисля по-малко за теб.*

*Докато всички
се смееха,
ти го целуваше...
аз мълчах.*

*Човекът умря
в ръцете ни.
Отвън лае куче.*

*Аз прегръщам теб,
а миналото мен.*

*Думите плът нямат,
само душа.*

*Винаги стигат
където не трябва
и свиват гнезда.*

*Изсъхнали клони –
дом на вина.*

*Животът е като да играеш форма на
тъмно. Не знаеш нито посоката, нито
врага си.*

*Привечер –
хората си тръгнаха,
чайките се върнаха.*

*Гъсти дървета
протягат клони
над гробището.*

*Защо ме извади
от черната яма
в която умрях
някага сам...*

*За да ме хвърлиш
отново и ти
дълбоко надолу
ето треперя –
няма ме там.*

*Обичам те,
сбогом
тихо е вече
къде съм не знам.*

*Изхвърли ме живота
като стара консерва
в сезона, на пясъка
вкопан неудобно на
успелите в краката...*

*Късно в тъмното
падат кестени.*

*Зарязваме старите си
сантименталности в мазето.*

*Има два вида хора – такива които
винаги те познават, и които понякога
те познават.*

*Има едно състояние, когато не сме
нещастни, но не сме и щастливи...
В свят на крайности, по ирония
това сякаш е най-устойчивото ни
състояние.*

*Станах една сутрин
и видях гостът да се
разпорежда вкъщи.*

*Малко куче изскочи
отнякъде и ме
изпрати до вкъщи.*

*Като омагьосан
се връщам
в съня който
сънувахме двама...
Но съм буден
винаги сам.*

*Като подхвърлен
пътувам с непознати,
отпред е залеза
зад нас луната,
между тях е
пътя несподелен...*

*Отчупих си дрехите
сутринта от простора.
Студено е.*

*Старицата гледаше втренчено
светът който напускаше.*

*Счупени парчета душа падат отново
някъде по пътя...*

*Когато мислех, че съм готов за
собствената си смърт, разбрах че не съм
готов за чуждата.*

*Толкова исках да я
видя, че не знаех какво
да правя после.*

*Влака полека
отмина една
мъртва епоха...*

*Когато се молиш
сълзите да потекат
но очите ти гледат
пресъхнали това което
другите не виждат
болката бавно изяжда
последните късчета
на това което някога
са наричали човек...
Какво остана от
моята душа която
някога мечтаеше и
искаше просто...
да обича.*

*Колко е хубаво
да си просто лице
от тълпата,
безизразно, тъпо,
сянка без име
в морето от сенки...*

*Цял ден кучето
сменяше позите
спейки под бора.*

*А утрото е толкова
хубаво след дъжда който
ти толкова мразиш.*

Когато религията стане по-важна от човека, буквалистите са по-лоши от безбожниците.

Когато небето попитало черната сянка на свободната птица, рееща се нейде из висините – “Къде са останалите?”. Тя отвърнала:

– Сама съм. Други няма.

*Всяка вечер старецът
палеше свещ и се
молеше да умре.*

*Седях и гледах
как пътят ми
отново свърши.*

*Къде остават
всички животи
когато били сме
хора различни?..
Къде остават
всички години
когато мечтаем
да бъдем различни?..
И винаги идва
това днес
когато сме други –
същите, но вече
различни.
Къде остават
всички животи...*

*Късната есен. След дъжда.
Да разкажеш живота си в няколко
изречения. На почти непозната.
Стана късно.*

*Когато пламъка угасне,
очите се срещат.*

*Пияния крещи и замахва
към немите коли.*

*Къде остана моя
малка красива илюзия,
объркана в спомени
и в живота на
смисъла...*

*Остана на спирката
в ръцете на другия...*

*Моята малка
красива илюзия...*

*Самотата ме гушна
в топла завивка и
останахме завинаги
двамата влюбени...*

*Късно след дъжда,
рано през нощта,
под уличните лампи
охлювче не спи.
И сякаш охка, клати се
и бърза, но защо ли
май не мърда... тежка
къща на плещите му лежи.
А пред него сякаш е безкрайна,
уличната пуста шир.*

*Кучето примирено седна
и зачака двете жени
да си свършат разговора.*

*Клошарката избърса с ръка
мястото преди да седне.*

Късно една вечер, седях пред голяма витрина. В отражението си виждах ту себе си, ту хората отвън. Мисля, че през целия си живот сме така.

Навремето имаше един учител и един ученик. Учителят даваше напътствия, ученикът ги следваше. Накрая така се отдалечиха, че спряха да се чуват.

*Малкият герой
щедро налагаше
прането на баба.*

*Плажните емоции
стояха като
декор на вятъра.*

*Лепкава е днес
нощта с своята
тъмна празнота.
Дишааш сивата
мъгла и тънеиш
в градска самота.
Бягааш, чакааш
няма го съня...
Мокра пейка само
чака под дъжда.
Сядааш – няма я,
мечта изтекла
с дъжда...*

*Невидим съм – знам,
и когато идвам и
когато си тръгвам...*

*Колкото и да
отпускаш каишката
кучето я изпълва.*

*Една смърт събира
десетки погледи.*

*Наказани сме да живеем с добър компромис
на любовта, никога с истинската.*

*Новите срещи са понякога като старите...
само дрехите ни са други.*

*Детето ловеше
снежинките с уста.*

*Красивата перла е
винаги с черупка.*

*Нощем из града е тихо.
Хората потънали в съня
не чувстват и не искат.
Улиците дишат свобода,
която те не виждат...
Къде си?..
В плен на чашата която
стискаш...
Заспива и усмивката насилена.
Нощем из града е тихо.
Само ние сме.*

*Обречени срещи
на копнеещи погледи,
под мъждукаща лампа
на стар автобус.
Последния курс
ни отнася далече –
там където всички сме сън.*

*Отворих прозореца
и влезе тишината.*

*Дълбоко и безнадеждно
се влюбваме в
собствените си реплики.*

*– Няма непоправими неща.
Последното нещо, което чух от нея преди да
тръшне вратата и да ме напусне.*

*Няма рецепта за успешен брак, но има
хиляди за неуспешен.*

*Любимите дрехи ги
носим и скъсани.*

*Започваме и завършваме
живота си в памперси.*

*Плачеш ли насън
когато те прегърна...*

*Стряскаш ли се сутрин
от погледа на слънцето...*

Мое тъжно объркано момиче...

*Подарих ѝ жълъд.
А тя ме пита
пръстен ли е...*

*Позлатеното оръжие
не убива.*

*Дърветата
цъфтят,
а аз плача.*

*Понякога искам
да потъна напълно
в мъглата,
където звука се слива
в захвърлени чувства
на вятъра...*

*Празно е...
и тихо до
полуда.
Заповядай, влез.
Не... и ти не
искаш.
Аз трябва.
Вътре в мен
е празно...
и тихо до
полуда.*

*Дъжда изми лика
от некролога.
Празен лист на стълба.*

*Вкусът на малинката
отвори бездна от спомени.*

*Празно се движат
дните в пустиня –
вятър и камък без
съдба и без име...*

*Спомени сънувам
разхвърляни из времето
и не знам минало ли бяха
или бъдеще несбъднато...*

*Студът опразни
улиците.
Притичват сенки.*

*Единици носят на
рамене стотици...*

*Разказваме приказки на децата, а после ги
оставяме сами да се научат да живеят.*

Самотата е другото име на свободата...

*Около женската се
върти гълъба.
Тя около трохите.*

*Низ от провали е
живота на ангела.*

*Силният е като вихъра, който подема
листата. Щом отмине, падат отново на
земята.*

*Способни сме часове наред да говорим
на другите, убеждавайки себе си.*

*1 януари.
Всички се прозяват.*

*Днес се обръщам
назад за да видя
мечтите си...*

*Уморено стоя...
дори не вървя вече.
Уморено мълча...
няма повече думи за
сам.*

*Как да излезе
птица без крила от
клетка без покрив...*

*Лятото свършва
когато замирише
на печени чушки.*

*На пътеката на
самотниците
само си кимват.*

*Късно през нощта,
скитника сваля афишите.*